

Ποιος θα κάτσει στο καρεκλάκι της σκέψης; (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπουσσία](#)

Παιδαγωγικά μέσα. Τρόποι δηλαδή διαπαιδαγώγησης, τους οποίους χρησιμοποιούν οι γονείς και οι δάσκαλοι ή φροντιστές για να βοηθήσουν το παιδί στην συναισθηματική, διανοητική και πνευματική του ανάπτυξη. Όμως, τελευταία, υπάρχει μια έντονη αντίδραση και έκδηλη αντιπαράθεση προς όλα τα παλαιά μοντέλα διαπαιδαγώγησης και κυρίως αφόρητη αποστροφή ως προς την οποιασδήποτε μορφής πειθαρχίας.

«Ξέρεις τι ακούω εγώ εδώ μέσα;» έλεγε ο Γιώργος αναφερόμενος στον χώρο της

δουλειάς του. «Στου ενός το σχολείο, κάτσε στο «καρεκλάκι της σκέψης» να σκεφθείς τι έκανες. Στου άλλου, είπανε στο παιδί του, δεν θα φας το μεσημέρι για τιμωρία. Να πούνε στο δικό μου παιδί τέτοιο πράγμα;! Θα τους πατήσω κάτω!» Στ' αλήθεια, δεν ήθελα να συζητήσω με τον Γιώργο για το θέμα που έβλεπα πως τον καίει. Όμως αυτός ήθελε. Και καλά έκανε.

«Αφήστε τα παιδιά να μεγαλώσουν χωρίς περιορισμούς και απαγορεύσεις. Μη δεσμεύετε την ελευθερία τους, τις επιθυμίες τους, τις πράξεις τους. Αυτά τα συστήματα τα καταπιέζουν, τα κάνουν κομπλεξικά και κακά. Αφήστε τα να κάνουν ό,τι τους αρέσει, ό,τι τα ευχαριστεί. Αφήστε τα μόνα τους να διδαχτούν από τις εμπειρίες τους για ό,τι τους επιτρέπεται , για ό,τι δεν τους επιτρέπεται για ό,τι τους οφελεί και για ό,τι τους βλάπτει». «Στην τελική, θέλω το παιδί μου να είναι ελεύθερο!» λέει ο Γιώργος.

Δεν ξέρω πως ορίζει ο κάθε άνθρωπος την ελευθερία, και ποια στοιχεία του

χαρακτήρα και του παρελθόντος του προσπαθεί να αντιπαλέψει ώστε να δημιουργήσει ένα καλύτερο μέλλον για το παιδί του, αλλά είμαι σίγουρη ότι ελευθερία δεν σημαίνει ασυδοσία. Η πραγματική ελευθερία εμπεριέχει το στοιχείο της πειθαρχίας, τόσο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής.

Η ελευθερία, όπως την εννοούν οι μεγάλοι, και η ελευθερία όπως την αντιλαμβάνονται τα παιδιά συναντώνται στο πεδίο της αγωγής. «Ένα λάθος, που συνήθως γίνεται, είναι να αποφεύγουμε την πειθαρχία, τις απαγορεύσεις ή τις διορθώσεις εν ονόματι της θεωρίας «να αφήσουμε το παιδί να έχει τη δική του προσωπικότητα». Στο άλλο άκρο, η πειθαρχία που καταστρέφει τις καλές σχέσεις ενήλικα και παιδιού ή συνθλίβει το παιδί με το αίσθημα ότι δεν μπορεί να πετύχει τίποτε που να αξίζει, είναι επίσης λανθασμένη» γράφει η μοναχή Μαγδαληνή στο βιβλίο: Συνομιλίες με παιδιά – μεταδίδοντας την πίστη, έκδοση Ι.Π.Σ. Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ, σελ. 155.

Αυτό όμως που μου έκανε περισσότερο εντύπωση είναι όσα αναφέρει η Μαρία Μπακατσέλου στο βιβλίο της: Για σένα Μητέρα. Λέει πως όλη η συμπεριφορά των γονέων με τις πρόχειρες λύσεις, χωρίς παιδαγωγικές γνώσεις και συνέπεια, αποτελούν κακομεταχείριση της παιδικής ευαισθησίας. Αν δεν μπορέσουμε να εξηγήσουμε στο παιδί την αναγκαιότητα της πειθαρχίας στους κανόνες, θα έχει την εντύπωση πως είναι έξω από τους νόμους και θα υποφέρει όταν χρειαστεί να λειτουργήσει στο σύνολο. «Αν επιτρέπουμε στα παιδιά να κάνουν ό,τι θέλουν, επειδή το θέλουν, θα τα κακομάθουμε. Θα είναι δυστυχισμένα και θα αισθάνονται ανεπιθύμητα, όταν δεν γίνεται το δικό τους. Με λίγα λόγια θα μάθουν να αγαπούν τον εαυτό τους και όχι τον Θεό και τον πλησίον τους» λέει η μ. Μαγδαληνή στο ίδιο βιβλίο, σελ. 166. Η παιδαγωγική της διόρθωσης, είναι το τελευταίο μέσο στο οποίο πρέπει να καταφύγουμε. Αλλά πρέπει να ασχοληθούμε ενεργά, με κόπο και συνέπεια προς την κατεύθυνση της διαπαιδαγώγησης. Άλλωστε ο καλύτερος τρόπος για να πείσουμε ένα παιδί ότι σοβαρολογούμε, είναι να εννοούμε ό,τι λέμε και να μην σταματάμε να επικοινωνούμε με αγάπη.

Ο στόχος είναι κοινός: Να αναπτυχθεί μια ελεύθερη προσωπικότητα. Όσο οι γονείς συζητούν για τα θέματα αυτά, είναι ανοιχτοί σε ιδέες και προτάσεις και μπορούν να αφήσουν στην άκρη τα δικά τους «βιώματα», υπάρχουν ελπίδες ότι τα σημερινά παιδιά θα γίνουν καλύτεροι ενήλικες απ' ότι εμείς.